

[Alfred Jensen.]

har fået den skikkelse, vi kunne ønske, er det dog en forbedring sammenlignet med de bestemmelser, der er gældende i dag.

Ordføreren (Holger Eriksen): Jeg har ikke spor imod, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen ønsker, at offentligheden, og det vil formodentlig sige vælgerne, skal dømme os imellem. Det har de gjort adskillige gange og altid med det resultat, at kommunisterne har tabt og socialdemokraterne er gået frem. Således vil det også gå i den foreliggende sag, eftersom det er en kendsgerning, at det forslag, der nu vedtages, også ud fra det ærede medlems synspunkt betyder et meget stort fremskridt. Jeg har før sagt, at jeg beklager, at vi ikke nåede at få skattebestemmelserne helt afskaffet, men det er ikke rigtigt, når det ærede medlem siger, at det er fastslået, at der er et flertal for at gennemføre ministerens forslag; i hvert fald, da sagen var til første behandling, forelå der ikke noget sådant. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere, hvad det ærede medlem hr. Søren Olesen sagde ved den lejlighed. Efter at han var gået med til, at man skulle ophæve bestemmelsen om, at man skulle være sat i skat, sagde han:

„Men det stiller sig noget anderledes, når det drejer sig om dem, der er pålagt skat, og der kan være grund til her at se lidt nærmere på dette forhold.“

Denne udtalelse indeholdt i hvert fald ikke noget som helst tilsagn. Men rent bortset fra, om retsforbundet senere har ændret opfattelse, og rent bortset fra, om det kunne medføre, at kommunister, socialdemokrater og retsforbundet tilsammen var et flertal, ligger det nu engang sådan, at en mindretalsregering ikke blot er nødt til at skaffe sig et flertal, hvor det er muligt, men også et flertal, som har udsigt til at kunne holde. Vi søgte i udvalget at skaffe et sådant flertal; vi nåede så langt frem, som vi overhovedet kunne, og efter at en sådan overenskomst er afsluttet, kan man jo ikke pludselig sige til dem, man har opnået flertal med: nu er situationen anderledes, nu kan vi få mere, og som følge deraf må vi forkaste det, vi engang er gået med til. Således går det ikke til. Men dette forslag her er, som jeg sagde før, udtryk for fremskridt. Jeg nærer ingen tvivl om, at man med 4 års mellemrum

stadigvæk kan forbedre denne lov; formodentlig kan vi allerede næste gang være nået så vidt, at der er flertal for helt at afskaffe skattebestemmelsen.

Jens Chr. Christensen: Jeg vil gerne benytte lejligheden til at henstille til den højtærede minister, at han i det cirkulære, der nu bliver udsendt angående lovændringen, klart formulerer, hvad der skal forstås ved en truffen henstandsordning, og klart formulerer, hvem der har bemyndigelse til at træffe en sådan ordning. Endvidere vil jeg, da lovforslaget på afgørende områder er i strid med mit partis principielle opfattelse, anbefale, at man stemmer imod lovforslaget.

Poul Sørensen: Jeg vil gerne ved denne tredje behandling af lovforslaget gøre et par enkelte bemærkninger. Vi har haft udvalgs-møde, som det allerede har været refereret, og der har vi fået visse meddelelser om, hvorledes man i ministeriet har tænkt sig at administrere denne, som vi mente, meget vidtgående regel om undtagelse, der er kommet ind i lovforslaget. Jeg vil gerne erindre det høje ting om den drøftelse vedrørende bestemmelsen om skatterestanter, som en meget stor del af det høje ting har været modstander af.

Denne drøftelse, som har fundet sted, efter at man fra det radikale partis side har forsøgt at gennemhulle bestemmelsen, eller hvorledes man vil udtrykke sig, har efter min mening endnu ikke skabt klarhed i sagen. Det høje ting vil erindre, hvorledes den ærede radikale ordfører ved sagens anden behandling meget stærkt understregede, hvilke afgørende bestemmelser man skulle følge, for at skatterestanter kunne falde ind under denne bestemmelse. Det blev meget stærkt understreget, at forholdet skulle behandles på samme måde som eftergivelse af skat, altså kommunalbestyrelsen skulle selv se på tilfældene og tage stilling til dem, og det blev fra radikal side stærkt understreget, at når det var sådan, kunne man ikke forstå, at nogen havde noget at indvende derimod. Jeg har også læst en artikel i et fremtrædende radikalt blad — jeg beder om tilladelse til et kort citat; det er „Middelfart Venstreblad“, som under